

ла се питамъ, какво ли има да мине презъ главитѣ ни? Дано Господъ на добро да обръща, ако не за насъ, то за тия малки главички, — говорѣше Златка и притисна до шията си главата на детето. — Гледай тамъ, домовниче малко, хей тамъ, оная нива, въ падината; нели познавашъ нашата нива? Хе-хей тамъ голѣмиятъ джбъ надъ слога. Дѣдо ти, Богъ да го прости, я купи когато ме доведоха за чичо ти Наско. Тамъ има и слива. На джба връзвахме люлката на моя Петко, на Леко, на Димо, твоята. Така заржчваше дѣдо: люлката на внуцитѣ връзвайте на джбъ, да сж здрави и яки като джбъ, а люлките на внучките връзвайте на овошки, да сж китни и плодовити като тѣхъ. Скоро вече, още единъ месецъ, и ще отидемъ тамъ на жътва. Ще товаримъ на магарето торбитѣ съ хлѣба и бжклето съ водата, ще ви качимъ нашитѣ момчета отгоре и хайде на нивата!

Отъ всичко казано детето схвана най-добре, че ще го качатъ на магарето. Отъ това похубаво нѣма въ свѣта, а особено пѣкъ, ако магарето зареве. Заплѣска детето весело съ ржце и захълца така, че да покаже, какъ реве магарето.

Златка продължаваше да приказва на детето. Тя му заговори, че ще си дойдатъ въ отпуска за жътва, за вършитба и татко му, и чичо Наско, и чичо Веле, ще ходи съ тѣхъ да кара снопе, ще го метнатъ отгоре възъ снопитѣ

и ще се вози на колата и ще вика на воловетѣ „дий! хайде!“

— Нѣкой иде по пжтя отъ къмъ корията, како, — обади се етървата и посочи къмъ долния край на отсрещната рѣтина. — Прилѣга войникъ да е.

— Кжде? — сепна се Златка.

— Ей тамъ, по пжтя; засълна се въ брѣстоветѣ. Сега ще се появи. Видишъ ли го?

Наистина, иззадъ групата брѣстове, изъ която се провираще пжтятъ, водещъ откъмъ Струма, се показа войникъ съ ранецъ на гърба и заметната на рамо пушка. Той вървѣше ходомъ и се насочваше къмъ селото въ дола.

— Ете нѣ, мечката била у комшиитѣ, тя вече иде и дома, — рече Златка, — По селата наоколо житото задигатъ, па сега е редъ и за нашето село.

— Ами нашето жито въ старата кжща? — загрижено попита етървата.

— Нѣма да го оставятъ.

— Божичко! Како, съ какво ще жънемъ? Кой ще ни дойде за жътваръ? Хай да отидемъ да го скриемъ.

— Кжде? Стой си тука сега! — рече Златка повелително и хвана изплашената етърва подъ мишницата. Нѣма да криемъ ни зърно. Да криемъ е смѣшно, па като го намѣрятъ, въ срамове до шия ще потънемъ.

— Па тамъ ли да го оставимъ?

(Следва въ IV кн.)